WIKIPEDIA

Japanski jezik

Ovaj članak ili neki od njegovih odlomaka nije dovoljno potkrijepljen izvorima (literatura, veb-sajtovi ili drugi izvori). Ako se pravilno ne potkrijepe pouzdanim izvorima, sporne rečenice i navodi mogli bi biti izbrisani. Pomozite Wikipediji tako što ćete navesti validne izvore putem referenci te nakon toga možete ukloniti ovaj šablon.

Japanski jezik (日本語, *nihongo*) je službeni jezik Japana, a osim toga se govori i u dijelovima Kine i Koreje koji su dugo bili pod japanskom vlašću, te područjima gdje živi puno japanskih emigranata (SAD, Brazil).

Postoji nekoliko teorija o nastanku japanskog jezika, ali naučnici se još uvijek razilaze u mišljenjima. Najvjerovatnija teorija povezuje japanski s izumrlim jezicima koji su se u prošlosti upotrebljavali na području korejskog poluotoka i Mandžurije.

Zbog razvoja u dugogodišnjoj izolaciji, teško je pronaći bilo kakve veze između japanskog i drugih jezika. Japanski jezik zajedno s Ryukyu jezicima, koji se govore na području Okinawe, spada u japansku jezičnu porodicu.

Japanski jezik	
日本語 [Nihongo]	
Države govorenja	Japan, Havaji, Palau, Peru, Brazil, Guam
Regije govorenja	Uglavnom Daleki Istok
Broj govornika	materinski jezik: 127 miliona
Rang	8.
Jezička porodica	japanski jezici **japanski**
Službeni status	
Služben u	Japan, Angaur (Palau)
Regulatori	Japanska vlada
Jezički kod	
ISO 639-1	ja
ISO 639-2	jpn
Također pogledajte: Jezik | Spisak jezika	

Sadržaj

Pismo

Pismo su Japanci preuzeli od Kineza u 5. vijeku. Za ideografske kineske znakove zvane kandži (漢字) su razvili vlastiti sistem čitanja i iz njih razvili dva fonemska pisma, hiraganu (ひらがな, *hiragana*) i katakanu (カタカナ, *katakana*). Svako od tri pisama ima svoje mjesto i način korištenja. Dok se pojedini kandžiji ili grupe kandžija koriste za zapisivanje imenica i korijena glagola, hiragana se koristi u kombinaciji s kandžijima za zapis gramatičkih nastavaka (glagolska vremena, komparacije pridjeva, i sl.), gramatičke riječi

Japanski samoglasnici

(veznici, članovi itd.) i japanskih riječi za koje ne postoje kandžiji. Katakanom se pišu strane riječi i onomatopejski izrazi, a ponekad se koristi i za naglašavanje pojedinih riječi (slično kao podebljana ili ukošena slova u latinici). Osim ta tri pisma, povremeno se koristi i latinica (ローマ字, *romadži*), uglavnom za skraćenice i ponekad za naglašavanje riječi. U japanskom sistemu pisanja moguće je pisati vodoravno (s lijeva na desno) ili okomito (s desna na lijevo).

Gramatika

Osnovna značajka japanske gramatike je "subjekt – objekt – predikat" (SOP) struktura rečenica, za razliku od većine indoevropskih jezika koji imaju strukturu "subjekt – predikat – objekt" (SPO). Osim toga postoje samo dva osnovna glagolska vremena, prošlost i sadašnjost (koja se ponekad naziva i "ne-prošlost", zbog činjenice da se upotrebljava i za izražavanje budućnosti). Imenice nemaju roda niti broja. Pravila za konjugaciju glagola i pridjeva su relativno jednostavna i skoro uopće nemaju izuzetaka, a deklinacije imenica ne postoje.

Iako su osnovna pravila japanskog prilično jasna, problemi pri učenju tog jezika nastaju zbog različitih načina ophođenja ovisno o položaju govornika i njegovih sagovornika na socijalnoj skali. Ovisno o tome da li govorite s nadređenima, nepoznatim osobama, prijateljima ili članovima vlastite porodice, koriste se različite riječi i različiti glagolski oblici. Osnovna podjela razina "pristojnosti" jezika je na obični oblik (砕けた, *kudaketa*), jednostavni pristojni oblik (丁寧語, *teineigo*) i napredni pristojni oblik (敬語, *keigo*).

Također pogledajte

- Klasični japanski jezik
- Kaizen

Vanjski linkovi

- Japansko pismo za vježbu (PDF) (http://brng.jp/50renshuu.pdf)

Commons ima datoteke na temu: **Japanski jezik (https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Japanese_language?uselang=bs)**